

на възмжжаещъ юношъ. Изчурулика и замлъква, въз-
чаква отъ нѣкжде отъветъ. Гласецътъ му се отеква са-
мотно въ свѣглата нощъ, разлива се като молитва въ
безкрая и струва ти се, че луната и пѣсенъта на сла-
вея нашепватъ нѣщо, което никога не си чувалъ до то-
газъ, ала което е близко на душа, безъ което сърдце
би се пръснало отъ мъка. Тогазъ Петъръ Габара лѣ-
гаше на топлата земя, покрита съ трева; отпущаше
погледъ къмъ снишени небеса и се вгледваше до заб-
рава: слушаше кръшната пѣсенъ на славея и сякашъ
чуваше песенъта на своето сърдце. Той е веселъ, безг-
ранично веселъ; тѣй затъено радостенъ, както детето
се радва предъ Великденъ, кога ще се червятъ яйцата.
Съ всѣко тупкане на сърдцето, чувствува гальовни
трѣпки пролазватъ по гърди; преливатъ се на леки
вълни, нѣкжде дълбоко подъ задъхнали дробове; и иде
му да литне като нощенъ духъ, къмъ златни люлки, що
луната е залюляла надъ скласили ниви. Унесенъ той се
чувствува възнесенъ на златна люлка и гледа като на
сънъ: вълшебство на пробудени багри въ нѣжната си-
нева. Едри, като цѣвнали кринозе звезди кичатъ модро
небе и се люлѣятъ съ размаха на подемаща пѣсенъ,
която напѣва свещенния химнъ на незнайното . . . да-
лечно като млѣчния пѣтъ и близко като неговото же-
лание. Нѣщо го измжчва. Какво е то — не знае. Не
знае, а чувствува, че то е радостъ въ мъката; че то е
сила въ безсилието; че то е нѣкакво мощно, величаво
нѣщо, което измжчва и гали; пѣе и мълчи; обгаря и
цѣвти. То е нѣкакъвъ далеченъ — далеченъ миръ на
хармония и бури; на съзерцание и трепети; на покой и
вълни, които се преливатъ и отливатъ, разнасятъ коп-
нежи и ги повръщатъ по-топли и ароматни. . .

Петъръ Габара преживѣваше мигновения, които
отдавна не бѣха топили гърди. И спомни си какъ го
измжчваха въпроситѣ: защо нощта е тѣй обайна и
пленителна? Защо пѣсенъта на славея е тѣй въл-